

SEKTY NA ASTERIONU

JAN "ČENIS" GALETA

Lidé na Asterionu jsou nám hodně podobní, a tak se není co divit, že si, podobně jako my, vytvářejí společenství a komunity mnohdy s pochybnými pravidly a cíli. Pro zjednodušení jim říkáme sekty a nehleďme přitom na nějaké oficiální pozemské definice.

Sekty na Asterionu jsou různorodé a ve své většině nenáboženské. Vzhledem k vysokému počtu bohů (sedmnáct "dobrých", deset "zlých" a mnoho méně mocných různé povahy) není počet náboženských sekt velký, protože náboženští fanatici se můžou plně uplatnit v rámci oficiálních církví a jejich odnoží.

Kněží Slunce

Kněží Slunce jsou toho zářným příkladem. Jde o typicky náboženskou sektu (a to ve významu skupiny razící jiný názor než oficiální církev), která si získala zcela regulérní postavení. Kněží Slunce vznikli před necelými padesáti lety ve Východní dálavě na Taře v klášteře Binarea u Albirea.

Základem pro jejich učení se staly spisy mnicha Echazima, který dlouhá léta v divočině hledal, vykopával a opisoval staré arvedanské náboženské texty. Po jeho smrti je prozkoumali ostatní mniši a sestavili z nich sbírku *Kodex světla*. Ten se stal svatou knihou sekty, která začala politický boj za zavedení svého učení jako toho jediného pravého.

Co vlastně Kněží slunce hlásají? Na Asterion dohlíží Sedmnáctka, skupina dobrých bohů, jejichž představeným je sluneční bůh Aurion. Není ale jejich vůdcem ani nadřízeným, spíše je jen symbolickou špicí ledovce. Říká se o něm koneckonců, že je pouze "první mezi rovnými". Ze spisů, které mnich Echazim našel, ale vyplývalo, že Arvedané kdysi považovali Auriona za více než rovného ostatním, a toho se první Kněží Slunce (všichni tehdy členové řádné Aurionovy církve) chytli.

Původně byli jen malou izolovanou skupinkou, byť v jejich čele stál albirejský velekněz Fastiener, tedy hlava Aurionovy církve ve Východní dálavě. Jejich názory byly odmítnuty na několika církevních koncilech a vypadalo to, že upadnou v zapomnění.

Poté si ale nečekaně a nezaslouženě získali podporu prostého lidu Východní dálavy. Kdoví, co to způsobilo. Nejvíce asi to, že Kněží Slunce byli v té době hodně vidět, chodili mezi lidmi, mluvili s nimi, naslouchali jim. A prostí sedláci a řemeslníci se v nich vzhledli, toužili se hřát v odlesku jejich sporného majestátu.

Podporu lidí pak dokázali správně zužitkovat, až se z nich stala obávaná politická síla. Dnes mají zásadní vliv v Danérii, kde v Urozeném sněmu, místním parlamentu, získali křeslo a hlas, kterým zastupují všechny ostatní církve Sedmnáctky.

Ve Storabsku král Krutji zase povýšil svého osobního kněze Manurinina na arcipatriarchu celého království (což je zcela nově vymyšlený titul, nemající oporu v hierarchii běžných církví Sedmnáctky). Manurinin přijal jméno Sulmanachar a ujal se nových povinností, tedy být oficiální hlavou všech storabských církví.

V Keledoru, rozděleném do autonomních měst, se Kněžím Slunce podařilo získat nějaký vliv asi v polovině z nich a v Almendoru byl za krále Riodena II. povýšen místní patriarcha Lamašar na jednoho z králových ministrů. Nový král Walden jej sice z této funkce nesesadil, ale ani jednou nevyužil jeho rady a titul tak je v posledních letech jen prázdnu hodností. Walden se také snaží vliv Kněží Slunce v Almendoru potlačovat. Zcela odolává jen Plavena, kde dokonce Kněží Slunce popravují a upalují.

Kněží Slunce sice vznikli ve Východní dálavě, almendorské kolonii, dnes tam ale svůj vliv z větší části ztratili a naopak se plně soustředili na země na Lendoru. Klášter Binarea a

Echazimův hrob jsou stále významným poutním místem, ale hlavní centrum církve bylo přeneseno do nově vystavěného kláštera Svěrady ve východní Danérii.

Hlavou Kněží Slunce v hodnosti *nejsvětějšího patriarchy* je dnes Macharad, původně významný almendorský finančník, který na církev převedl veškerý svůj majetek. Pod ním pak stojí pět dalších *patriarchů*. Ti se starají o záležitosti Kněží Slunce v jednotlivých zemích.

Vlastního patriarchu má tedy Almendor, Danérie, Keledor i Storabsko. Plavena patriarchu nemá, neboť tam církev nemá žádný vliv, naopak vlastního patriarchu má Východní dálava. Jeho sídlem je Albireo a nyní tento úřad zastává Niamladach, žák samotného Fastienera, zakladatele Kněží Slunce.

Patriarcha spravuje své území, tzv. *patriarchát*, a podléhají mu všichni ostatní Kněží Slunce tam sídlící. Církev slunce je organizována hlavně v kláštřech, vedených *opaty*, a chrámech. Správou chrámů je patriarchou pověřena skupina *velekněží* (patriarcha Východní dálavy sám vystupuje i jako velekněz albirejský). Každý velekněz osobně spravuje územní jednotku zvanou *děkanát*. Sídelním kostelem velekněze je pak chrám s označením *katedrála*. Katedrály se nalézají hlavně ve velkých městech, ale nemálo jich je i v kláštřech.

Ve Východní dálavě jsou sídla velekněží v Novém Amiru (velekněz Janalin), v Sintaru (velekněz Helbar), v Athoru (velekněz Teralanor) a v klášteře Efereda mezi Miramem a Korem (velekněz Šalafar). Pod velekněžími stojí v hierarchii už jen početný sbor *kněží*, kteří se starají o jednotlivé chrámy, svatostánky, kostely a hlavně přímo o věřící ovečky. Mnozí Kněží Slunce vyrážejí na misijní cesty do divočiny k pohanským národům. Jiní provádějí "misijní" činnost v civilizaci, kde se snaží ubírat věřící původním církvím Sedmnáctky.

Z významných klášterů na Taře už byly jmenovány Binarea (opat Hazal) a Efereda (opat Manuskar), dalšími jsou Traviště v Torských pahorcích (opat Hevlin) a Matrída v Malých Loukách (opat Semilmar). Na Lendoru je počet velekněží i významných klášterů zhruba dvojnásobný oproti ve Východní dálavě.

Kněží Slunce při svém vzniku způsobili značný rozkol v Aurionově církvi. V prvním desetiletí se totiž rekrutovali jen a pouze z řad církve Pána Slunce a než získali samostatné postavení, zastávali mnozí kněží postavení jak v řádné církvi, tak v sektě. Stejně tak naprostá většina klášterů, chrámů, škol, knihoven i ostatních budov, které Kněží Slunce vlastní, byla původně majetkem Aurionovy církve.

Tím, jak jejich správci přešli k nové sektě, vzali budovy, ve kterých sloužili, jaksí s sebou. Někteří to označili za nejvelkolepější krádež za bílého dne v dějinách, ačkoliv se to samosebou nestalo náraz, ale v průběhu let. Kněží Slunce se nakonec zcela vyčlenili z Aurionovy církve, a tím jí srazili takřka na kolena. Církev Pána Slunce totiž během několika let přišla na úkor sekty o velkou část (říká se, že o více než polovinu) majetku, kněží i věřících.

Jelikož řádné církve Sedmnácti bohů drží pospolu, zvedaly se mnohé vlny odporu jak na ulicích, tak v jednacích sálech církevních koncilů i na mezinárodní úrovni. Církvím Sedmnáctky se přirozeně nelíbilo, že přicházejí o věřící, protože Kněží Slunce neodváděli ovečky jen Aurionově církvi, ale i všem ostatním. Také se jim nelíbila ztráta vlivu v politice na úkor nové sekty.

Padaly klatby na jednu i na druhou stranu, několika městy se přehnal pouliční bouře, některé kostely byly vyrabovány, někteří kněží zlynčováni. Nakonec se Kněží Slunce ale ukázali být agresivnějšími a úspěšnějšími, a tak se zdá, že staré církve vyklízejí pole a víra v Auriona jako jediného vládce bohů i lidí v srdcích Lendoranů vítězí.

Tajným a hlavním cílem sekty, který zatím mocní světa jen tuší, je sjednocení lendorských království pod její vládou. Tedy zničení králů, šlechty i měšťanstva a nastolení teokracie, ovládající veškerou lidskou lendorskou civilizaci. Tento záměr pomalu prosazují a pokud současní vládcí lendorských zemí neotevrou oči, bude pro ně už pozdě. Zatím spíše záměru Kněží Slunce otvírají dveře, než aby mu bránili.

Ovšem jsou horší věci než to, že mnozí lidé jsou bezpáteří a za trochu zlata mění názory. Samotný bůh Aurion se v Kněžích Slunce zhlédl, což se projevilo tím, že kněží patřící k sektě jsou mnohem mocnější než jejich kolegové z Aurionovy církve. Jejich modlitby bývají častěji vyslyšeny a boží zázraky seslané jim ku pomoci jsou silnější a účinnější.

Naopak kněžský sbor řádné Aurionovy církve jako by upadl v nemilost svého boha. Právě tato skutečnost, vědomí, že bůh stojí na jejich straně, dává Kněžím Slunce nemalou dávku sebejistoty a arogance. Hlavně v tom ale vidí posvěcení svého záměru a svých plánů.

Znakem této sekty je slunce s osmi nitkovými paprsky, položené na krátkoramenném kříži. Ten leží v kruhu, po jehož obvodě jsou symboly pro oheň, vodu, zemi a vzduch.

Bdící

Historie této sekty se píše nějakých osmdesát let. Vše začalo, když Jacek Horyna, bohatý obchodník z keledorského města Kujavy, vyhnal ze svého domu veškeré sloužící, syny a dcery vydědil a do svého paláce v centru města nastěhoval pochybné přátele a známé.

Tito pochybní Horynovi přátelé nebyli žádní karbaníci, pijani nebo nuzáci, ale studenti, univerzitní profesori, umělci, myslitelé, prostě *intelligence*. Co se jim stalo, že se vydali na svou podivnou cestu, se neví. Jisté je, že se veškerý čas rozhodli zasvětit studiu.

Pravidelně vyráželi do města a kupovali nové a nové knihy a spisy. Snažili se postihnout a vstřebat veškeré lidské vědění. A co více, často jim přišlo, že to či ono by mělo být jinak. A že oni jsou ti, kdo nejlépe vědí jak. Časem tak začali spíš psát než číst, až se svazky o všem možném napsané jimi samými rozrostly do megalomanských rozměrů. Všechn čas věnovali čtení, psaní a filozofování, a tak jim nezbývalo kdy se starat o sebe či o dům. Snažili se dokonce spát co nejméně nebo ideálně vůbec, být bdělými a studovat, z čehož vzešlo jméno Bdící, které si dali.

Nejspíše by vše skončilo, naši uzavření filozofové by umřeli na sešlost věkem a nikdo by po nich ani nevzdechnul. Jenže když už Bdící existovali jednadvacet roků, potkal Jacek na jedné ze svých cest za novými knihami mladého, ani ne dvacetiletého studenta jménem Mřen. Dali se do řeči a Jacek jej přizval k Bdícím.

Mřen byl prvním novým členem sekty od jejího založení a s ním se vše od základů změnilo. Přesvědčil Jacka a ostatní *staré pány*, že jejich skvělé myšlenky (obsažené v knihách a esejích, které za ty roky napsali a které Mřen poctivě přečetl) by neměly zůstat zapomenuty. Že by se naopak měli šířit a rozvíjet. Přístup k nim ale podle Mřena měli mít jen vyvolení a pečlivě vybraní jedinci, nikoliv každý, kdo projeví zájem.

Jacek se nechal mladíkem brzy přemluvit. Přepsal veškerý majetek na Mřena a stejně učinili i ostatní *starí pánové* (v sektě se tak oficiálně nazývají zakladatelé kolem Jacka). Mřen se pak začal vydávat na pochůzky po Kujavách a hledal mezi mladými lidmi ty vhodné. Lidí toužících po vědění, ale zároveň bojících se světa, a tak trochu duševně nalomené. Našel jich dost, aby byl kujavský palác brzy plný lidí. Během této doby zemřel starý Jacek Horyna a z jeho původních soudruhů už zbyli jen dva, rovněž nad hrobem. O ty se Mřen a další noví členové příkladně starali.

Jak narostl počet Bdících, bylo třeba zavést pravidla, a Mřen se do toho zodpovědně pustil. Tato pravidla platí i dnes, kdy se Bdící z Kujav rozšířili i do dalších lendorských měst (do Gondromu, Harmarady a Boševalu) a také do Erinu.

Bdící neuznávají soukromé vlastnictví, všichni se dělí o vše (ačkoli třeba budovy, kde jednotlivé buňky sekty sídlí, jsou majetkem vůdců daných buněk). Noví členové se majetku vzdávají ve prospěch společenství. V sektě panuje i naprostá rovnost mezi muži a ženami. Jinak je život v sektě materiálně poměrně chudý a skromný.

Bdící nosí stejnokroje v podobě hnědých volných rouch, jedí prostá jídla (masu se nevyhýbají), pijí jen vodu a vnitřní vybavení jejich sídel připomíná spíš venkovský statek než

městský palác (kterými veskrze původně bývala). Chtělo by se až říci, že život Bdicích je asketický, jenže tomu odporuje pravidlo o sexuální nevázanosti.

Tedy ne že by Bdicí pořádali orgie, ale neuznávají manželství ani trvalé partnerské vztahy. Sexuální styk si v zásadě neodpírají. Naopak, každý může požádat každého a ten, který je žádán, je povinován snažit se co nejvíce vyhovět a neodmítnout. Samozřejmě je třeba uznávat rozumné meze a na tomto pravidlu o volných vztazích sekta Bdicích nestojí. Na sexuální hrátky často členové nemají čas, chuť a sílu (snaha spát co nejméně a nedostatek fyzické činnosti dělá z Bdicích poněkud sušinky).

To, na čem ale sekta Bdicích naopak stojí zcela, je studium. Původně poměrně šlechetný záměr Jacka Horyny a jeho přátel se však poněkud zvrtnul. Během dvaceti let do příchodu Mřena *starí pánové* popsali stohy papíru vlastní představou utopické společnosti, dokonalého člověka, správného chování, návyků a způsobu života i myšlenek (dokonce z mnoha svých myšlenek uspořádali jakýsi výbor, který pod názvem *Probděte se k lepšímu životu* nechali několikrát opsat a dali jej k volnému prodeji, mezi učenci ale kniha zcela propadla).

Mřen všechna tato díla *starých pánů* přečetl, ba doslova je zhltnul, a byl jimi unesen. Právě na základě myšlenek z oněch knih stvořil pravidla Bdicích. A tisíce stran ideálů a smyšlenek *starých pánů* jsou hlavní osou sekty.

Všichni členové musejí stále dokola tyto texty pročit a dělají to rádi! Neučí se je nazpaměť, to ne, ale mnohdy stráví celý týden při přemýšlení nad jednou jednoduchou větou. Pátrají po jejím smyslu, převracejí ji v myšlenkách ze všech stran, posuzují, jak zapadá do kontextu, snaží se ji uchopit, poznat a přijmout za vlastní.

Touto činností tráví Bdicí většinu svého času. Studovat můžou i jiné knihy než texty *starých pánů*, ale na seznamu sektou zakázaných děl se každý rok objevuje více a více titulů. Krom studia "posvátných" textů také Bdicí sami tvoří. Je přímo jejich povinností sepisovat různé eseje, návrhy, připomínky a glosy, které se zabývají, upravují nebo vylepšují texty *starých pánů*. Ty nejlepší práce (podle názoru vůdců sekty) se pak stávají součástí oficiálních textů.

Bdicí nesmějí opouštět sídla sekty, takže zcela ztrácejí kontakt s okolním světem, krom studia tráví čas i trochou práce. Součástí každé buňky sekty jsou písařské, vazačské a iluminátorské dílny, kde Bdicí přepisují texty *starých pánů*, ale také kreslí na zakázku ilustrace do knih pro vnější svět.

Dalšími zařízeními budov sekty jsou prádelna, kuchyně a krejčovská dílna. Některé buňky sekty mají i malý obchod, který jim zvedá příjmy (v Kujavách krejčovství a prodej obrazů, v Erinu knihkupectví) jiná (v Kujavách a Boševalu) mají dvůr, kde chovají nějakou tu hospodářskou zvířenu.

Vůdcem Bdicích (tzv. *prvním vůdcem*) je stále Mřen, nyní starý muž, ale zapálený pro to, čemu věří. Osobně vede buňku sekty v Kujavách. Pod ním stojí *vůdci* jednotlivých buněk v jiných městech (Jaramir v Harmaradě, Olšek v Gondromu, Oldřich v Boševalu a Křešek v Erinu).

V každé buňce pak je nejvíce *prostých* Bdicích (třeba v Erinu jich je sedmdesát), nad nimi stojí *poradci*. To jsou mnohaletí Bdicí, kteří plní funkci dohlížitelů a učitelů. Sami už tolik nestudují, neboť mnohé pochopili. Spíše pomáhají a radí *prostým* jak při studiu, tak v každodenním životě (což je skoro totéž).

Ještě výše než *poradci* jsou *akvizitoři*. Ti ale fungují jen tam, kde má sekta svůj krámk nebo zvířata, která čas od času vodí na trh. Jako jediní z Bdicích se dostávají do kontaktu s okolním světem, a proto to musí být kování sektáři.

Zcela mimo hierarchii pak stojí *strážci*. Tato složka sekty funguje pouze v Erinu (ježto se tato buňka v mnohém odlišuje). Je jich dvanáct a vždy šest jich hlídá sídlo a po šesti hodinách je střídá druhá skupina. *Strážci* se v Erinu rekrutují z ne úplně spokojených členů sekty a mají povoleno občas vycházet ven.

Erinská buňka Bďících, mající sídlo v paláci na Erinské třídě, je v mnohém zvláštní. Její vůdce Křešek, ryšavec s uhrančivýma očima (a také psionik) byl učněm samotného Mřena. Křeškovi se ale mnohem více líbí ovládat lidi a užívat si na jejich úkor.

Zatímco Mřen i vůdcové dalších buněk jsou zapálení pro učení Bďících, Křešek si ze sekty udělal jen zdroj živobytí a zábavy. Sám žádná pravidla Bďících nedodržuje a s majetkem, který sektě svěřili členové, disponuje jako s vlastním. Po svých ovečkách ale dodržování pravidel vyžaduje a jediný, kdo ví, že Křešek nežije, jak by měl, jsou *strážci*. Ti jsou s ním ale samosebou jedna ruka.

Erinské sídlo vypadá podobně jako ostatní. V přízemí je knihkupectví a výše zmíněné dílny, sklady a kuchyně. V prvním patře se nachází knihovna s mnoha svazky (většinou jde ale o texty psané Bďícími, včetně *starých pánů*), několik studoven a velký sál sloužící k přednáškám a jako jídelna.

Druhé a třetí patro slouží jako obytná. Obytné místnosti tvoří jakýsi "obývací", do něhož se vstupuje z hlavní chodby a z něž vedou vždy tři dveřní otvory (bez křídel) do pokojů, kde Bďící bydlí po jednom.

V prvním patře je i umývárna. Ve čtvrtém patře pak má sídlo Křešek (jeho pokoje mají dveře i zámek), je tam archiv, pokladnice s trezorem a pokoje *strážců* a *akvizitorů* (ty sice mají dveře, ale nikoliv zámky). Na tímto patrem je už jen půda.

Okna sídla jsou zakryta těžkými závěsy, které nejdou odhrnout bez toho, aby se poškodily. Zamezují tomu, aby Bďící viděli skutečný svět. Osvětlení uvnitř v Erinu zajišťují lampy na raísu (asterionský magický petrolej), v jiných buňkách se užívá světlíků, malých oken vysoko pod stropem nebo magie.

Bďící jsou poměrně neškodnou sektou, v podstatě dávají svým členům to, po čem touží, a členství je dobrovolné. Vůdci občas vycházejí ven, promlouvají k jednotlivcům i skupinám, k chudým i bohatým, šíří myšlenky Bďících a nabírají nové členy.

Výjimkou je samosebou Erin. Křešek láká do sekty pouze majetné lidi (aby narostlo jeho bohatství) a často k tomu užívá svých psionických schopností, takže ne všichni erinští Bďící jsou v sektě z vlastní vůle, spíše mají tak trochu vymytý mozek.

Znakem Bďících je otevřená kniha.

Lipovici

Ve Východní dálavě leží takzvaná Amirská pole. Je to území sevřené toky Rubisu a Královské řeky a z východu Elfími kopci. Leží v něm třeba osada Dračí Stín. Krom ní se tam ale nalézá i mnoho dalších, menších vesniček a jednou z nich je Velký Lipovec. Ne že by to byla vesnice nějak enormně lidnatá, ani lípy tam vlastně nerostou. Založili ji ale dohromady lidé, kteří původně žili u Košových lesů na východě Almendoru ve vesnicích Horní, Dolní a Malý Lipovec.

Co vedlo necelé dvě stovky vesnických zemědělců, že kompletně opustili domovy, zanechali je větru a přestěhovali se na jižní kontinent? Byla to víra těchto lidí, takzvaných Lipovců. Oblast Košových lesů v Almendoru je stále dosti divoká, přežívá tam částečně kmenové uspořádání a pohanské zvyky. U Lipovců (původně šlo o celý pohanský kmen, dnes z něj zbylo jen obyvatelstvo Velkého Lipovce) se smísila víra v původní temnou pohanskou bohyni Bregovnaju s vírou v Estel ze Sedmnáctky.

Estel má přízvisko Panna, je to bohyně léčitelka, strážkyně nevinnosti a čistoty. Bregovnaja byla rovněž mladá dívka, bohyně řeky, žárlivá ochránitelka věrnosti. Celý kmen Lipovců žil původně v souladu s jejími příkazy v matriarchátu.

Poměry se změnily dvakrát. Když přišli Arvedané a vznikla Eldebranská říše, chopili se hlavního slova muži a celý kmen přijal víru v Sedmnáctku. Ale jak se Eldebran hroutil a skřetí armády plenily zemi, vyplouvaly na povrch staré a nezapomenuté zvyky. Moci se opět chopily ženy a byly obnoveny Bregovnajiny svatyně.

V obnovené víře ale už byla stará bohyně promíchána s Estel, a když lidé porazili skřety, Bregovnjaja se opět vytratila z paměti a zůstala jen Estel. K moci se už nadobro dostali muži. Lipovců zbylo po válkách (ve kterých umíraly hlavně ženy – bojovnice) jen pár set, navíc žili poměrně osamocně. Díky tomu si dodnes zachovali některé podivné zvyky, pro které jsou považováni za sektu.

Z Almendoru se na Taru přestěhovali už v roce 791 k. l. právě pro volnější podmínky v kolonii. V Almendoru proti nim byli sousedé i vrchnost dosti nepřátelsky naladěni. Vlastně bez důvodu, jen pro jejich odlišnost. Na Amirských polích se jim naopak dostává respektu a uznání.

Hlavní zvláštností Lipovců je jejich fanatická víra v Estel a čistotu těla. Jakékoliv tělesné potěšení si odpírají a berou jako špatné. Ať už jde o bohaté jídlo, maso, alkohol, pohodlné postele, boty nebo sex.

Všechno jde tak daleko, že dobrovolně žijí prostým nuzným životem, pijí jen vodu, jedí pouze zeleninu, ovoce a obilniny, chodí bez obuvi, málo se chrání proti počasí, topí jen kvůli vaření (pravda, na Taře to nevadí, když v zimě je tak teplo, že ani nepadá sníh), jejich nábytek a domy jsou nepohodlné až hanba.

Berou prostě své tělo jako součást přírody a snaží se neznevažovat ho ničím, co by mohlo přinést úlevu či potěšení. Nejednoduší si život, protože to podle nich není správné. Ačkoliv to tak může vypadat, neodmítají zcela technický pokrok ani magii. Pokud jim magie či kvalitní nářadí umožní mít lepší úrodu, neberou to jako škodlivé. Navíc jsou (v tradici své víry v Estel) výbornými ranhojiči.

Asi nejpodivnější a okolím nejvíce nepochopený zvyk se udržel od dob víry v žárlivou Bregovnjaju, která považovala každého muže v kmeni za svého manžela. Lipovičtí muži se totiž dobrovolně nechávají kastrovat. Správný čas ke kastraci nastává poté, co se muž ožení a zplodí se svou ženou tři děti. Kastrace má napomáhat odepření si potěšení z pohlavního styku. Původní význam ovšem je ten, že bohyně Bregovnjaja pouze "půjčovala" lipovické muže (které považovala za svůj majetek) ženám a po třech dětech si je brala zpět.

Toto nařízení má kromě nízké míry nevěry u Lipovců také za následek jejich vymírání. Tři děti na pár se sice zdají dost, ale dětská úmrtnost není zrovna nízká. Navíc přestěhování do svobodomyšlnějších Dálav mělo za následek i menší izolovanost. A tak mnozí mladí muži raději utečou do města, než by se podřídili dávným zvykům.

Lipovci jsou po Amirských polích ale proslulí nejen svou zvláštností, ale také jako vozkové. Každý muž vlastní vůz a několik koní. Jako špeditéři projíždějí všemi vesnicemi na Amirských polích a vozí zboží, lidi, úrodu i zprávy. Nejdále zajíždějí do Větývky, Zelených Úvalů a Potůčků, tedy vesnic už mimo Amirská pole. Často přirozeně navštěvují Nový Amir. Vůdcem Lipovců je starosta Mjadan a knězka Estel Věnrava. Jde o mírumilovné a klidné společenství, které sice zná zemi široko okolo a hodně cestuje, ale nerado mívá cizince na svém území. Mállokdo se k nim totiž dokáže chovat jinak než s údivem, přecházejícím v nepochopení a vtíravé otázky.